

בס"ד. טבלת-סיכום לקו"ש חלק כ"ד, תצא ג' – לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו

– לזכות יוסף שלמה בן רישה לרפו"ש וקרובה –

	רא"ש	רמב"ם
1	דין כלאים דחרישה	גם אם שניהם טהורים או שניהם טמאים – עובר מן התורה
2	יסוד המחלוקת: המשנה בכלאים	המשנה "טמאה עם טמאה וטהורה עם טהורה, טמאה עם טהורה וטהורה עם טמאה אסורין לחרוש וכו'" – משמע שבכל מינים אסור לחרוש.
3	סברה: (א) דבר הכתוב בהוה	דבר הכתוב בהוה לגמרי ואין למעט ולשלול משהו מזה שהתורה אמרה "בשור ובחמור".
4	(ב) טעם האיסור של כלאים דחרישה	משורש איסור הרבעת בהמה. ולכן דיני הרבעה שייכים גם בחרישה שכל שני מינים אסורים.
5	(ג) האם חרישה והרבעה הם אותו ענין או ב' ענינים שונים	ענין אחד: הן בכלאים דחרישה והן בכלאים דהרבעה האיסור הוא פעולת החיבור דב' מינים. ולכן בשניהן הדין שוה, שבכל שני מינים אסור.
6		ב' ענינים: (1) בכלאים דהרבעה העיקר הוא תערובת שהתוצאה היא ניכרת וגלוי, משא"כ בחרישה אין התערובת משפיע וניכר. ולכן אין דיניהם שוה, בהרבעה בכל שני מינים אסור, ובחרישה רק בטהור וטמא. ^(א) (2) בהרבעה החיבור הוא בתכלית (והיו לבשר א'), ולכן לא נוגע מאיזה מין בא החיבור. בכלאים החיבור הוא רק בענין שמחוץ להם ולכן האיסור הוא רק עם זה ב' סוגים הפכים בענין שמחוץ להם.
7	בפנימי' הענינים: טעם האיסור	שור הוא בחי' גבורה וחמור בחי' חסדים ואסור לערבם יחד
8	ביאור הפלוגתא	ולכן ס"ל שבכל מינים אסור – לפי שאסור להיות עירוב בהמדות שנבראו הפכיות.
9		

(א) אבל קשה: (א) לכאורה זה היפך משמעות הפשוטה של דבר הכתוב בהוה. (ב) מזה שהרמב"ם מוסיף שמדרבנן כל שני מיני בהמות אסור, משמע שגם לדידי' דבר הכתוב בהוה קאי על כל המינים. ולכן מביא ביאור ב'.

(ב) אבל קשה לומר שכל הענין דכלאים דחרישה הוא צער בע"ח שהרי בפסוק כ' ביחד עם כלאי הכרם ובגדים, ובמשנה עם הרבעה. ובפרט שבמו"נ כ' הרמב"ם הסיבה – שלא יבוא להרבעה. ולכן מביא ביאור ג'.

(ג) אבל מהרמב"ם משמע שאין האיסור קשור עם התולדות, שהרי (א) אם רואה אותן אינו זקוק להפרישן, (ב) הנולד מותר בהנאה (ג) האיסור רק כשמרביע בידי, וא"כ ה"ה אותו ענין (וכמו שהרמב"ם כוללם בפרק אחד). ולכן מביא עוד חילוק ביניהם.